Мал. В. ГЛИВЕНКА

№ 24 (778)
Рік видання 41
ГРУДЕНЬ 1967
КИЇВ
Ціна 10 коп.

НОВОРІЧНІ ТЕЛЕГРАМИ ПЕРЦЯ

СЛАВНИМ БУРЯКОВОДАМ ПОДІЛЛЯ

Сердечно вітаю майстрів урожаю солодкого краю! Видно одразу подільську звичку: брати рекорди — за гичку!

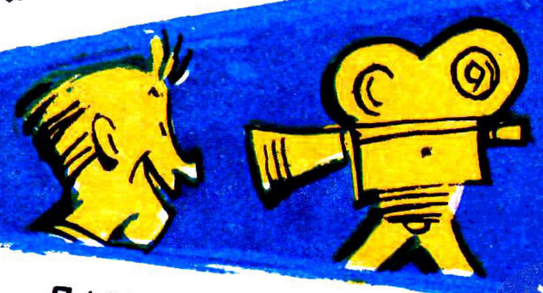

ЛАУРЕАТУ ПРЕМІЇ ІМЕНІ М. ОСТРОВСЬКОГО ІВАНУ МИКОЛАЙЧУКУ — ВИКОНАВЦЮ ГОЛОВНИХ РОЛЕЙ У ФІЛЬМАХ «СОН», «ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ», «БУР'ЯН».

Зичимо гарних новорічних «Снів»! Хай завжди будуть з Вами «Тіні забутих предків» і хай ніколи не в'яне «Бур'ян».

ЧЕМПІОНОВІ СРСР З ФУТБОЛА — КИЇВСЬКОМУ «ДИНАМО».

Хвала уславленому золотошукачу! Хотів гукнуть: «Дайош Європу!», та поки що мовчу...

ПРАЦІВНИКАМ ВАСИЛЬКІВСЬКОГО ЗАВОДУ ХОЛОДИЛЬНИКІВ, ЯКІ ВИПУСКАЮТЬ СВОЇ «КРИСТАЛИ» З ВЕЛИКИМ ПРОЦЕНТОМ БРАКУ.

Людина це усвідомила змолоду:
Холод не гріє — відома річ!
Ви ж довели, що і полюс холоду
Правити може за... піч.

ГОЛОВНИЙ ТОСТ НОВОГО РОКУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Рости велика!

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЗІГРІВАННЯ ДУШ ГІПНОЗОМ

ГОРОДИЩЕ Черкаської області. (Телеграфом). Тут, у приміщенні райвиконкому, ведуться надзвичайно цікаві досліди. Людям зігрівають душі. Робиться це для того, щоб їм було тепло навіть у невідремонтованих квартирах. Досягається все це за допомогою гіпнозу та папірця. Голова райвиконкому т. Валебний спочатку людям говорить теплі слова, ті розмілівають і зігріваються. Потім голова ці ж слова викладає на офіційний бланк, скріплює його штампом та підписом і один папірець надсилає скаржникові, а копію — в інстанцію, куди та людина скаржилася. Скаржник тепер зігрівається і вдома.

Останній експеримент т. Валебному не вдався. Слова у листі були справді теплі, а у квартирі т. Вахниченка, який проживає по вулиці Пугачова, 15, ще більше похолоднішало. Гадаємо, т. Валебний з настанням морозів від гіпнотичних сеансів перейде до ремонту квартир.

БЕЗНЕВИННО ПОКАРАНА

ДУБНО Ровенської області. (Наш кор.) Засуджена до суворої ізоляції бібліотека в селі Красна Гора Дубнівського району. Незважаючи на відсутність злочину, бібліотеку ось уже три роки чомусь тримають під замком.

СПОВІДЬ КОЛЕКЦІОНЕРА

ВІН ШАНОБЛИВО зняв капелюха і підсунув стілець до мого столу.

— *Вибачте за нескромне запитання,* — обережно почав він, — ви випадково не колекціонер?

— Так, збираю метеликів. А що? — не зрозумів я.

— Тоді все гаразд,—полегшено зітхнув він.— Гадаю, колекціонер з колекціонером завжди порозуміється. Взагалі, мені здається, — продовжував відвідувач, — кожний другий щось колекціонує. Той етикетки, цей запальнички.. А я колекціную... догани.

По цих словах він витяг з портфеля папірці і акуратно розклав їх на столі.

— Кожна догана — сторінка моєї біографії. По них я можу в деталях поновити історію свого кохання, одруження. Ось, скажімо, перша догана. Вона пов'язана з найщасливішим днем у моєму житті. В той день я вперше йшов на побачення. Самі розумієте, я мусив купити квіти. В розпалі робочого дня я побіг до магазину. Мені пощастило — таки купив і за якихось дві години вертався з букетом на роботу.

— Цікаво, на що перетвориться наша установа, коли всі працівники під час роботи бігатимуть за квітами? — грізно зустрів мене начальник.

— Але ж зрозумійте,—виправдовувався я,— ми працюємо до шостої, і магазини, що торгують квітами, — до шостої. А в неділю усі магазини міста вихідні.

Не зрозумів начальник. За порушення трудової дисципліни оголосив догану.

Що ж, думаю, не куплю більше ані квітки. Зрештою, чим поганий подарунок — сумочка чи хусточка? Після роботи я скочив у трамвай і поїхав... Протягом п'яти днів їздив. І цілував замки. Магазини «Галантерея» працювали до шостої. Правда, в центрі міста є такі, що працюють до сьомої. Та поки туди дістанешся, і вони зачинені.

Довелося знову порушити трудову дисципліну і одержати сувору догану.

Досить подарунків, — твердо вирішив я. Та переді мною постала нова проблема. Треба було підготуватися до весілля. Купити костюм, нейлонову сорочку, черевики. Чим це закінчилось мабуть, догадуєтесь? Адже і магазини «Одяг», «Взуття» зачиняються щонайпізніше без двадцяти сім.

Коли я одержав сувору догану з попередженням, негайно ж поміняв місце роботи. Річ у тім, що за суворою доганою з попередженням, як правило, йде звільнення. А, самі розумієте, кожному молодому подружжю конче потрібні якісь меблі...

Новому начальнику я й сказав відверто: «Пишіть на мене наказ, оголошуйте мені догану, а я тим часом до мебльового магазину збігаю». Адже всі вони зачиняються без двадцяти сім.

— Оце я зараз зайшов до вас, думаєте, як? — вів далі відвідувач. — Я попередив начальника, що знову збираюсь порушити трудову дисципліну. І поки він готуватиме на мене наказ (сувору догану!), я відвідаю кілька господарчих магазинів. Бо ж і вони зачиняються або без двадцяти шість або без двадцяти сім.

— А зайшов я до вас, — зібрав він у купку свої догани, — запитати таке: для кого взагалі існують всі ці магазини? Тисячі киян працюють на підприємствах і установах до шостої години вечора. Отже, магазини не для них?

Справді, для кого? — замислився я. — Ну, є, звичайно, щасливці, що раніше закінчують роботу. А решті як бути?

— Давайте запитаємо компетентних фахівців, — запропонував я і набрав номер телефону начальника відділу організації торгівлі управління торгівлі м. Києва т. Флягіна.

— Для кого, кажете, працюють?.. — перепитав він. — Ми самі часом думаємо про це. Але години роботи магазинів — не наша примха. Над нами є Міністерство торгівлі УРСР, з яким усе це погоджено..,

У міністерстві, виявляється, теж часом думають про це. Думають про це і науковці у Київському торговельно-економічному інституті. Наприклад, завідуючий лабораторією наукової організації праці торгівлі т. Гаєвський так і заявляє:

— Час подумати над цією проблемою!

— Ось бачите, — заспокоюю відвідувача, — яка чудова перспектива відкривається перед вами: якщо стільки мудрих голів обмірковують це питання, неодмінно до чогось додумаються. Може трапитись, дійдуть висновку, що час роботи магазинів треба збільшити, ну, скажімо, за рахунок збільшення перерви..

— Але, коли ж це буде? Адже колекція моїх доган може зрости настільки...

— Вибачте, — я рвучко підвівся. — Треба негайно бігти. Невідкладна справа...

Мені довелося так неввічливо перебити відвідувача, бо у вікно я побачив свого завідуючого, який швидко крокував до тролейбусної зупинки. Я знаю, в чім річ. Сьогодні день народження його сина. І він, мабуть, інкогніто поїхав за подарунком. Тож треба поспішати. Я хочу встигнути з'їздити в магазин «Посуд», який зачиняється о шостій. А ми працюємо до пів на сьому. Бо доган я не колекціную. Не люблю їх.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник БМУ-5 тресту «Ровенсільбуд» Тхорьов користі ради складав липові наряди. Ну й, звичайно, по тих липових нарядах одержував собі гроші. Про ці та інші факти зловживання начальника своїм службовим становищем робітники написали до «Перця».

З Міністерства сільського будівництва УРСР повідомили, що факти підтвердились. Тхорьова з посади начальника БМУ-5 знято. Матеріали про його зловживання передані слідчим органам.

Це таки істина: не зловживай, не кради — не буде біди.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

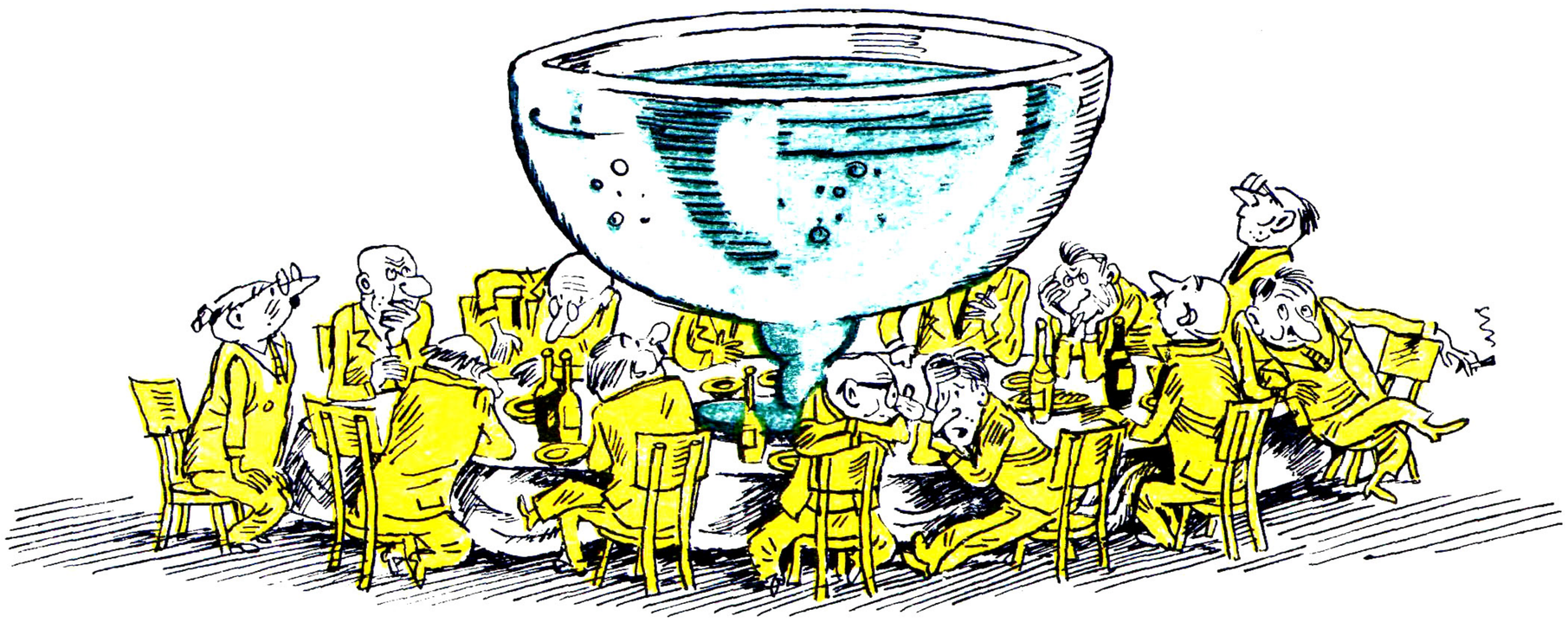

Любителі валу за новорічним столом.

КОЛГОСПНІ РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

КОЛГОСП імені ШЕВЧЕНКА Полтавського району. Як повідомляє наш кореспондент, механізація сільського господарства пробудила тут творчу думку колгоспних раціоналізаторів.

В артілі майже 80 різних сільськогосподарських машин. Вони, як і кожна машина, іноді ламаються і потребують негайного ремонту. Тому колгосп придбав за 1.800 крб. хороший пересувний електрозварювальний агрегат. Завдяки ініціативі голови артілі І. І. Розваляєва, колгоспні раціоналізатори зробили з цим агрегатом чудо: зняли з нього мотор і переставили на колгоспну «Волгу». Це дуже до речі, бо голова колгоспу їздить цією «Волгою» не стільки по полях артілі, як за 40 кілометрів у село Мачухи, де мешкає.

Від агрегату залишилася сама коробка. Її можна використати для кубла під квочку.

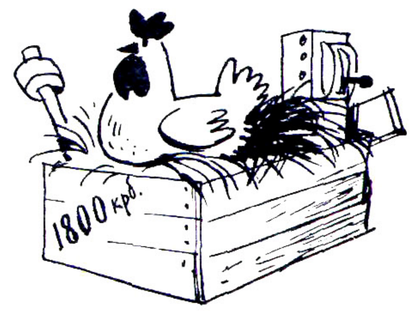

РЕКОРДНИЙ УЛОВ

ДОНЕЦЬК. (Телефоном від власкора). Голова колгоспу «Правда» Добропільського району Василь Іванович Лінкін 16 вересня цього року встановив новий рекорд. За годину він виловив більше 100 кг коропчуків. Цей рекорд мусить зареєструвати прокуратура області, бо він встановлений з допомогою 30-метрового невода на ставку, спорудженому і зарибненому добропільськими рибалками-любителями для своїх потреб. Який приз чекає на рекордсмена-браконьєра, ще невідомо.

КОМУНАЛЬНО-ПОБУТОВЕ ЧУДО

НЕСТЕРОВ Львівської області. (Наш кор.). Спільними зусиллями Нестеровського міжколгоспбуду і Рава-Руського БМУ-586 у колгоспі «17 вересня» споруджено лазню оригінальної конструкції. У ній можна зберігати зерно, картоплю, квашену капусту тощо. Єдине, чого в лазні зробити не можна, так це — помитися, бо котел категорично відмовляється гріти воду.

Будівельники однак запевняють, що наступного року цю ваду вдасться ліквідувати. Якщо пощастить припинити подачу води до котла, його можна буде використати як резервуар для зберігання пального.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У витверезнику ночували й хропака давали деякі інженерно-технічні працівники Івано-Франківська. Про це розповідалося у фейлетоні «Не треба спати» («Перець» № 17).

Секретар Івано-Франківського міськкому партії т. Новицький повідомив редакцію, що поведінку клієнтів витверезника обговорено і відповідно оцінено у колективах, де вони працювали і працюють.

Інженер заводоуправління будматеріалів Боцяк М. В., інженер управління по пресі Дурнєв І. С., інженер мебльової фабрики Постов В. З. за систематичне пияцтво, появу в нетверезому стані у громадських місцях та прогули з роботи звільнені.

Інженери проектно-конструкторського технологічного інституту Кривенко С. А., Борисенко С. І., Антонов В. І. та інженер хімзаводу Галкін В. Г. позбавлені преміальних за II і III квартали 1967 р.

Недаремно кажуть: хто очі заливає, той пошани не має.

МИ ЗА ТАКІ СТИКУВАННЯ...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

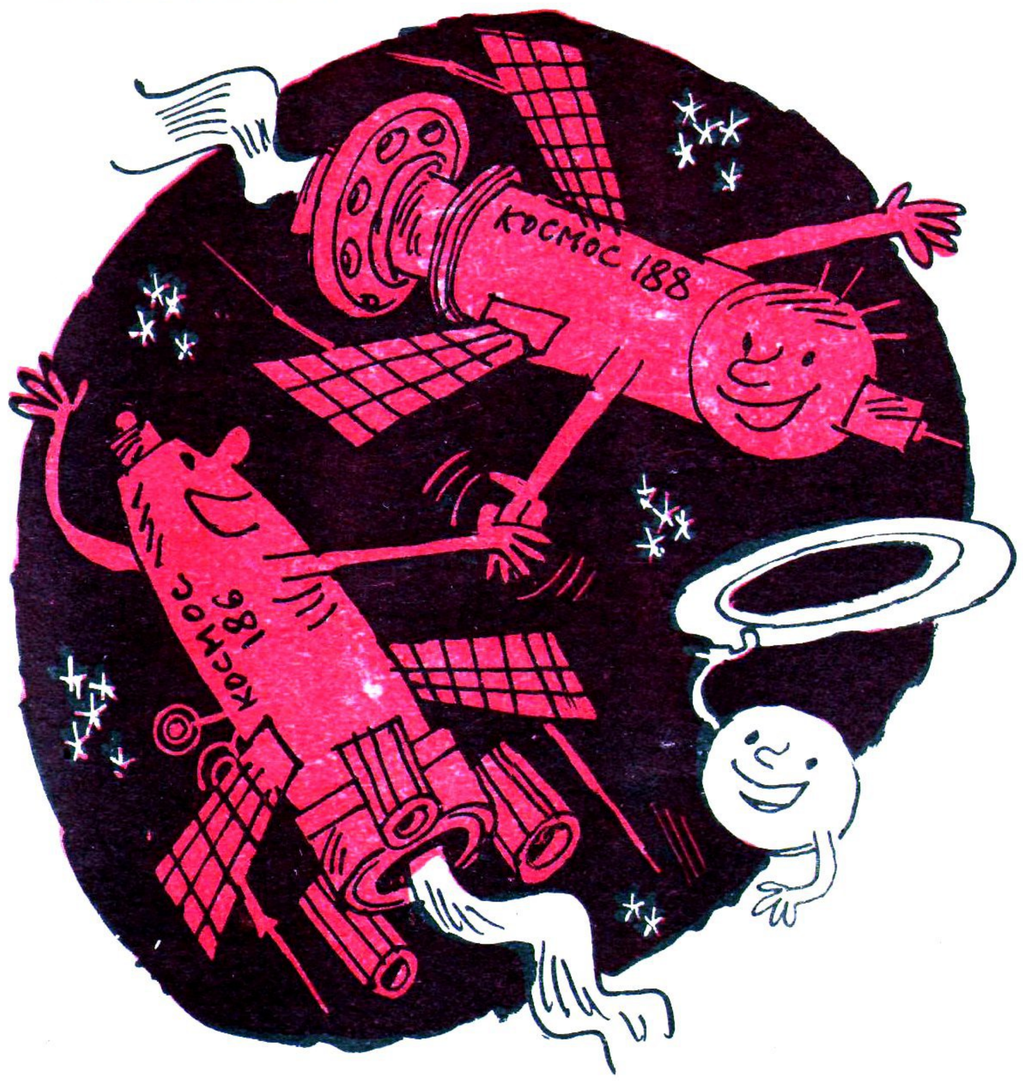

...в космосі...

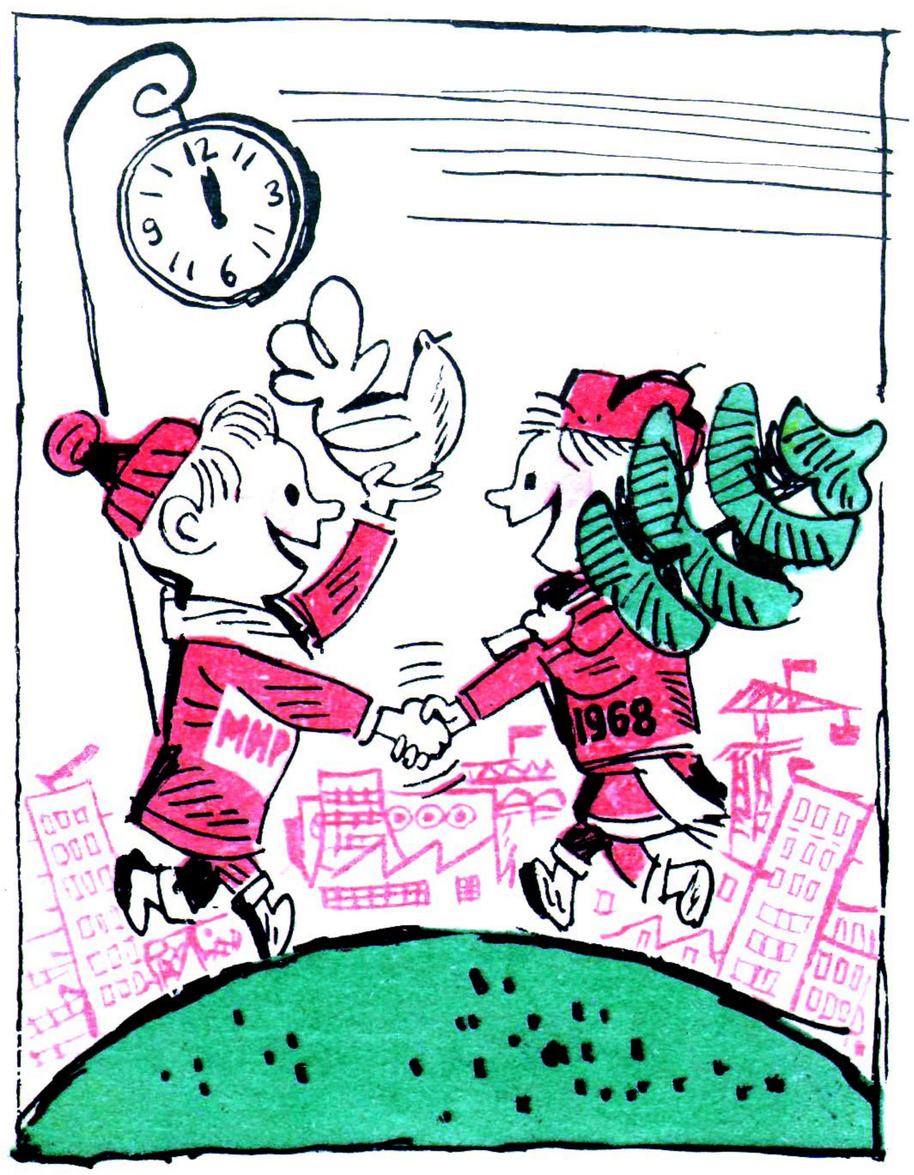

...і на землі.

ХТО ЯК СВЯТКУЄ НОВИЙ РІК

НАКЛЕПНИК

Де пропада цей жовчний чоловік?
Чим зайнятий у ніч святкову?
Ясно:
Він скаргу «сочиня» на Новий рік:
Мовляв, прийшов підвипивши
й невчасно!

ОКОЗАМИЛЮВАЧ

Можна легко, без заминки
Упізнати цього типа:
Всі танцюють круг ялинки,
Він же — скаче... коло липи!

ЗЛОПИХАТЕЛЬ

Сидить, як пень, і тільки смуток
сіє.
Йому не до душі лісні і сміх.
«Коли б ялинка спалахнула, —
мріє. —
Ото було б видовисько для всіх!»

НЕНАЖЕРА

— О, Новий рік — це, — каже, —
річ!
Я так чекаю цього свята!
— Що, дуже любиш танцювати?
— Ні, їсти можна цілу ніч!

ПОЕТ-ХАЛТУРНИК

Ось-ось почне з досади чуба рвати.
І справді — ну, яке тут в дідька
свято?
Про Новий рік сто віршів він
утнув,
В газету ж — лиш десяток
«проштовхнув»!

Петро РЕБРО.

Запоріжжя

КРАДЕНІ ЧАСТИНИ

Януш ОСЕНКА

Дійові особи: Власник автомобіля і Злодій.

Злодій: — Перепрошую, чи не купили б ви фару до свого автомобіля?

Власник: — Дякую. Мені вона ні до чого. Маю обидві фари.

Злодій: — Зараз маєте, але ж можете й не мати. Ви знаєте, як тепер обкрадають автомобілі? А я хочу позбавити вас клопоту.

Власник: — Ви маєте рацію. Може, й справді варто купити одну про запас. А якщо вона крадена?

Злодій: Ліпше вже крадена, ніж ніяка. В магазинах нема, а без фари не поїдеш.

Власник: Теж маєте рацію. Де та ваша фара?

Злодій: — Поки що на автомобілі, але відкрутити її — то для мене раз плюнути.

Власник: — То ви злодій? Ганьба!

Злодій: — Мені теж прикро, але що зробиш?

Власник: — Гаразд, давайте швидше, але я про це нічого не знаю.

Злодій: — Домовились. Платіть дві сотні.

Власник: — Але ж вам ще треба її відкрутити.

Злодій: — Нащо? Вона ж на вашому автомобілі.

Власник: То ви мене хочете обікрасти? Нахабство!

Злодій: Не нахабство, а ввічливість з мого боку. Не хочу завдавати вам зайвого клопоту з розшукуванням фари, зразу пропоную вам усе оптом. Таким чином, у вас ані хвилини не буде потреби у фарі і нічого не пошкодиться при відкручуванні та прикручуванні.

Власник. Власне, в цім є рація. Либонь таки куплю ту свою фару.

Злодій. Безумовно! Маєте вже випробувану і якраз підходить для вашого автомобіля. Якби вкрав її комусь іншому, то могла б і не підійти!

Власник: — Звичайно. Прошу, тут двісті злотих.

Злодій: — Дякую. А килимків не візьмете? Дешево віддам. П'ятдесят злотих.

Власник: — Теж мої власні?

Злодій: Теж. А що? Може, погані?

Власник: — Хороші.

Злодій: — Ну, то й те і це заодно. Раджу ще й диски на колеса.

Власник: — Ще й диски? То вже занадто.

Злодій: — Я ж вам тільки раджу. Бо як їх украду, то таких ніде не знайдете. Чотири малинки.

Власник: — Що, що?

Злодій: — Чотири малинки, — тобто чотири сотні.

Власник: — Оце все, що маю! Тримайте!

Злодій: — Дякую. Я згоден. До побачення.

Власник: — До побачення... Ну, вже й розплодилось тих злодіїв! Злодій на злодієві...

Злодій: — Ну, ну!.. Якби не було охочих до краденого, то не було б і злодіїв.

З польської переклав В. КУХАРЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавець с. Червоні Луки Лохвицького району Полтавської області Ралко І. І. зарекомендував себе заповзятим солістом. Він з самого ранку перехиляв чарку і весело заводив: «Сам п'ю, сам гуляю...» Часом веселий продавець не тільки сам пив, сам гуляв, а й спати під крамницею лягав. Було у Ралка ще одне «хобі». Він сам, які хотів, такі й установлював ціни на товари.

Пайовики села написали про це скаргу в «Перець». Заступник голови правління облспоживспілки т. Єрохін повідомив, що факти ці підтвердились. За порушення правил торгівлі, за пияцтво Ралка І. І. з роботи знято.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

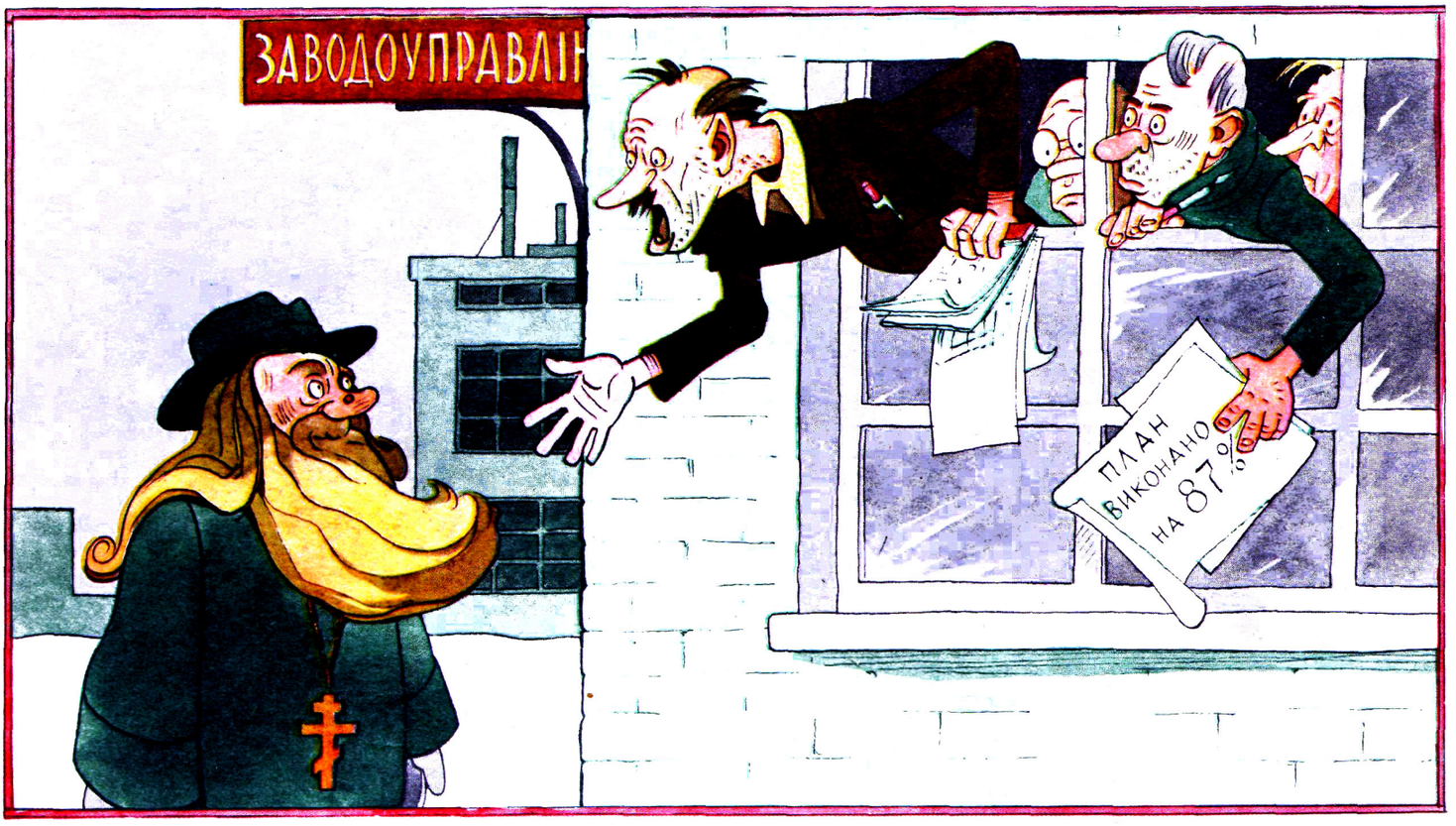

— Батюшко! А скажіть, коли зустрічають Новий рік за старим стилем?

Мої новорічні інтерв'ю

До директора Вінницького заводу «Автоелектроапаратура» т. Стеценка я поткнувся з майже традиційним запитанням:

— На початку Нового року люди за звичкою оглядають рік прожитий. Дозвольте поцікавитися, як у вас починався минулий рік.

— Одержали листа від замовників — Вінницької обласної оптової бази «Укроптгоспторгу». Вони просили забезпечити їх газовими редукторами. Ми пообіцяли відвантажити 5000 штук у першому кварталі.

— Як же йшли справи потім?

— Ми не зупинилися на досягнутому: обіцяли ще в квітні, травні, червні, липні, вересні. А в четвертому кварталі мобілізували всі сили і спустили з канцелярського конвейєра ще одну реляцію: «Після остаточного затвердження плану виробництва на Вашу адресу в січні 1968 року буде вислано проект угоди на поставку редукторів у 1968 р.»

— Які були труднощі в роботі?

— Мушу визнати самокритично: ми не врахували своїх творчих можливостей. А тому ще до кінця року використали всі свої фірмові бланки. Останню відписку базі довелося писати на звичайному аркуші паперу.

— Як ви думаєте розпочати новий рік?

— У всеозброєнні! Уже замовили нові фірмові бланки.

* * *

У Солонянському районі на Дніпропетровщині мене приголомшив розмах будівництва. Куди не кинь оком — занесені снігом траншеї, котловани, фундаменти, напівзруйновані стіни...

— Гей, хто творець цих новобудов, озовися! — гукнув я.

— Ох-ох-ох, Перче... Творець за 60 кілометрів звідси. В Дніпропетровську, вдома,— печально озвався голова колгоспу «Авангард» т. Оправхата.

— А що ж це у вас будується?

— Типовий тракторний табір. За рішенням обкому партії ще в 1965 році мав бути готовий. Ех! Ремонту не підлягає, в експлуатації не був.

— А хто ж все-таки будує?

— Солонянське міжколгоспне об'єднання. Голова т. Косьмірчук. Він нам і пункт штучного запліднення споруджує. Четвертий рік.

— То, мабуть, з планом у будівельному об'єднанні діла швах?

— Помиляєшся, Перче. Щороку виконує і навіть перевиконує. Ще й премії одержує. Секрет! Перехідне будівництво! Там копнув, там дві цеглини поклав, те кинув, а те почав... Робота кипить!

* * *

А це інтерв'ю довелося мені взяти після футбольного матчу киян з «Зенітом». Увесь стадіон вітав золотих хлопців. Летіли вгору шапки. Підкидаю й свою, «ура» кричу. Тут і сталася аварія з хутряною шапкою — тріснув верх, одно вухо відірвалося.

Пішов наступного дня по майстернях Києва.

— Шапки ремонтуєте?

— Ні, тільки нові шиємо.

— А з цією що робити?

— Поки не пізно, біжіть на Червоноармійську, 39.

Прибігаю, а до мене з зустрічним запитанням: «Ти грамотний? Написано ж ясно — в зв'язку з перевантаженням, замовлень не приймаємо».

— І надовго завантажились?

— До літа!

Тепер бігаю я по Києву, шукаю приватного «кустаря-одиночку». Уже відморозив одно вухо. Звісно, можна було б нову шапку придбати. Але це вже по крамницях треба бігати і нове інтерв'ю брати: чому немає в продажу шапок великих розмірів! А надворі мороз, шкода другого вуха.

* * *

Олександра Єфремівна Білошовець не чемпіон світу з художньої гімнастики і не *знатна ланкова. Вона* — бюрократ. Рядовий бюрократ на посаді начальника відділу кадрів шахти № 4 тресту «Нововолинськвугілля».

— Олександро Єфремівно, чи не могли б ви...

— Нічого не можу! Зайдіть завтра.

— Але завтра пізно. Я інтерв'ю новорічне хочу взяти.

— А чому з усіх бюрократів обрали саме мене!

— Бо саме вам вдалося вистояти в багаторічній боротьбі з колективом шахти. Які фактори сприяли цьому?

— Досі сприяли два фактори: моя горлянка і мої очі. Горлянкою стримувала підлеглих. Очима рятувалася від керівників. Як тільки починала «горіти», з очей, як з брандспойтів, цвіркали сльози і пожежу гасили.

— Ваші плани на наступний рік?

— Розігнати з шахти антибілошовецьку коаліцію.

— А звідки така упевненість?

— А з міськкому партії. Там упевнені, що я — чезамінний працівник!

* * *

— Які новорічні сюрпризи приготували ви для мешканців свого міста? — з таким запитанням хотів звернутися я до працівників Луганської міськради; часу на візити вже не було, кинувся шукати телефон-автомат.

Ось і будочка поруч з входом на місцевий стадіон «Авангард». Телефон виявився напівавтоматом-напівгрою: монети ковтав справно, але мовчав, як риба. Його колега на трамвайній зупинці «Школа № 5» теж мовчав, але гроші чесно повертав. Побіг вниз по вул. Оборонній аж на Інститутську. Додзвонився! Я їх чув, вони мене — ні. Побіг на вул. Челюскінців. Переговори на високому рівні не відбулися. Як з'ясувалося пізніше, мікрофон у цьому апараті поставлений на місце телефона. І — навпаки. Треба було слухати тим кінцем, куди звичайно говорять. Геть упрів, поки добіг до вулиці Леніна. Уже зрозумів, що слід брати інтерв'ю у начальника міської телефонної сітки М. М. Дєточки чи його заступника і головного інженера І. І. Великокього. Додзвонився! До половини луганських абонентів, а на потрібних так і не натрапив.

Обібрали мене луганські телефони-автомати до нитки. У Київ повернувся зайцем. Без інтерв'ю.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Доброго ранку! Я вам принесла ваші корки.

Мал. И. КОГАНА

— Наче ще й не пив, а вже в в очах троїться...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Он Петра вже давно немає. Мабуть, додому пішов, а ти все дудлиш!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ой, ці чоловіки! Як тільки вип'є, одразу робиться дитиною.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Невже ти не міг відрізнити пляшку шампанського від вогнегасника?!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Не міг з пилкою прийти, щоб не гупати?!

НОВОРІЧНИЙ ВАРІАНТ СТАРОЇ БАЙКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Тепер і закусь буде.

Для старшини

Служив у нашій роті один солдат. Звати його було Вантюх Іван Іванович. Солдат не з тих, про кого кажуть «відмінник бойової та політичної підготовки». Швидше — навпаки. В Армії таких називають «сачками». Такі, як Вантюх, завжди ближче до кухні тримаються. Ложка завжди напоготові, а карабін старшина тричі примушує перечищати. Та й не тільки карабін. Солдат мусить мати справний вигляд не тільки перед начальством, але й перед дівчатами. А Вантюх на справного солдата аж ніяк не був схожий. Комірець брудний, гімнастерка м'ята, а чоботи... До речі, про чоботи. Старшина Бондаренко Василь Григорович за чоботи нашого брата здорово «драїв». Любив старшина Бондаренко, щоб чоботи на солдатові «горіли». Казав:

— Так надрай, щоб чобіт горів. Сідай проти чобота, як проти дзеркала, і голись! Ясно?

Нам було ясно. І чоботи у нас горіли. А у Вантюха... Хоча спереду, передки, значить, він начищав. А ззаду чоботи так і залишалися брудними. Але нашого старшину Василя Григоровича Бондаренка не дуже проведеш. Бувало, вишикує роту, пройдеться вздовж фронту, одним тільки оком гляне, а тоді:

— Солдат Вантюх, два кроки вперед! Кррр-ругом!

Вийде Вантюх, повернеться кругом, а старшина наш, Василь Григорович Бондаренко, і каже:

— Товаришу Вантюх, ви чоботи для себе чистите, чи для старшини? Думаєте, старшина спереду побачить, а ззаду ні? Не гарно, товаришу Вантюх, два наряди поза чергою!

Сміялася вся наша солдатська братія з Вантюха за те, що він чоботи не для себе, а для старшини чистить, а Вантюху — як з гусака вода...

І скільки наш старшина Василь Григорович Бондаренко не бився, так Вантюх і не навчився чистити чоботи для себе, а не «для старшини».

А потім ми демобілізувалися. І Вантюх демобілізувався. Повернулися ми у цехи, до комбайнів, а хто й до письмових столів, як оце я. Куди повернувся Вантюх, ніхто не знав, бо не було у нього друзів справжніх у роті і ні з ким він не листувався. І я не знав, де живе і працює Іван Іванович Вантюх. Але повернувшись, як наш брат-солдат каже, «на гражданку», я раз у раз почав стикатися з слідами діяльності Вантюха.

Ось спорудили на нашій вулиці дім. Не дім, а чашечка. Фасад такою художньою плиткою розцяцькований, що очей відвести не можна, замилуєшся. Але зайдіть у цей дім, так би мовити, з чорного ходу і ви будете мати можливість переконатися, що всередині дім не такий уже й веселий, як здався вам знадвору. Теплої води немає, батареї центрального опалення протікають, двері не пристають, вікна або не відчиняються, або не зачиняються. Цілком ясно, що дім будувався «для старшини», сиріч, для приймальної комісії, а не для тих, хто мусить у ньому жити.

...Купляю я хліб. Не хліб, а чудо пекарського мистецтва. Скоринка аж сяє. Розрізав — глевтяк глевтяком, хоч коники ліпи. Думаю, що пекли цей хліб ті самі руки, що й дім розцяцькований з фасаду будували, робилося це все «для старшини». Підозріваю, що Вантюх тут рук доклав.

...Приїхав я у редакційних справах до одного райцентру. Центр (райцентру) ніби вилизаний. Така чистота і такий порядок, що й в столиці не завжди побачиш. Виметено, вичищено, і вивіски на всіх магазинах сяють. А в магазинах мухи, а в магазинах продавці кидаються на покупців так, ніби бідні покупці їм щось винні. Районний Будинок культури «знадвору» сяє, а зайдеш всередину, павуки там себе почувають дуже затишно. А спробуйте одійти на один квартал від центральної вулиці? Та потонете в болоті!

І відразу мене підозра взяла, що тут головою райвиконкому мій старий знайомий Іван Іванович Вантюх. Але прізвище голови райвиконкому виявилось зовсім іншим. Це був не Вантюх. У всякому разі за прізвищем. А тоді поїхав по району. І доля ще раз звела мене з людиною, прізвище якої було не Вантюх, *але я бачив Вантюхові діла. Ми приїхали у радгосп.* Там саме збирали помідори. Біля шосе помідори були зібрані так, що й у мікроскоп ніхто не розгледів би найменшої помідоринки. Але трохи далі... Там по овочах товклися багатотонні самоскиди, і нікого це ні трохи не турбувало.

Мені так і здалося, що тут працює директором Вантюх. Іван Іванович Вантюх. Але, як я вже казав, прізвище директора радгоспу було не Вантюх.

...А потім я повертався поїздом додому. І на залізничній станції мав необережність купити книжечку віршів. Автор її був, само собою, зовсім не Вантюх, але на третьому вірші я вміймав себе на тому, що я читаю Вантюха. Іншими словами кажучи, перші два вірші в книжці були досить пристойні. Це — «для старшини»... А далі... А далі пішло таке поетичне «сукно», що я аж засовався на лаві.

І тоді мене осінила думка:

— Дуже шкода, що мало таких старшин, як наш незабутній Василь Григорович Бондаренко. Частіше б вони повертали таких солдатів, як Вантюх, «крррругом» і примушували чистити чоботи не тільки для старшини.

Микола БІЛКУН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

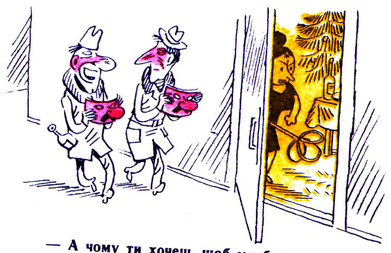

— А чому ти хочеш, щоб ми були в однакових масках?
— Та просто так...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

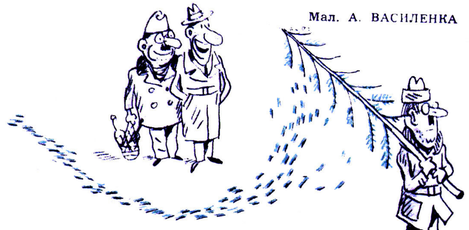

— Якби вітру не було, може б, і доніс.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

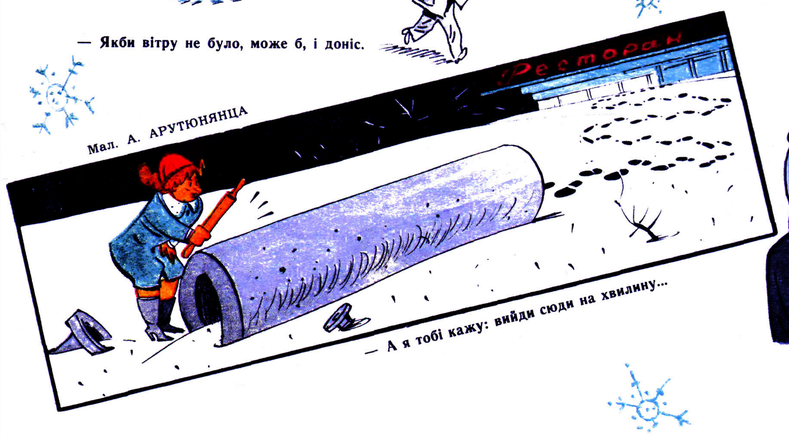

— А я тобі кажу: вийди сюди на хвилину...

НА КАРНАВАЛІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ніс у мене справжній.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Скоро дванадцять. Чого чекаєте?
— Закуски...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

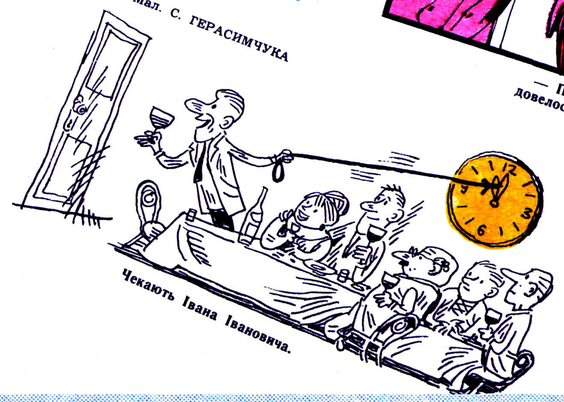

Чекають Івана Івановича.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

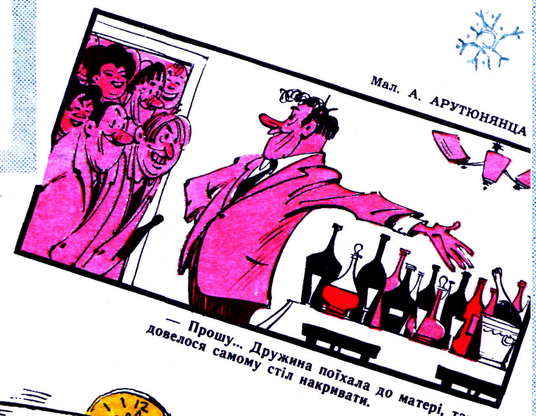

— Прошу... Дружина поїхала до матері, так довелося самому стіл накривати.

ЯК ПОЗДОРОВЛЯЮТЬ З НОВИМ РОКОМ...

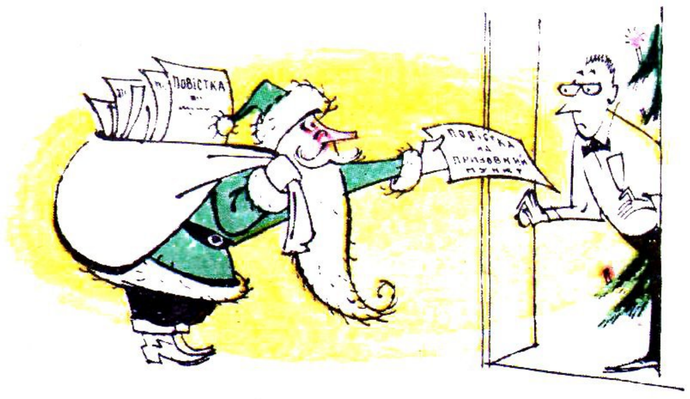

...американців у США...

...і американців у В'єтнамі.

У ГРЕЦІЇ

— Поздоровите з Новим роком всю Грецію одразу чи пройдете по камерах?

У ФРН

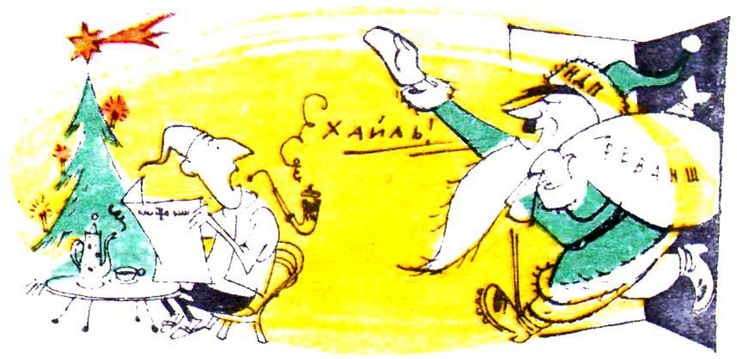

Без слів.

У РОДЕЗІЇ

— Піду поздоровлю чорних з Новим роком.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

НЕ КАЖИ «ГОП»...

Було це ще задовго до Нового року. Починався футбол. Не великий, але й не маленький. Хмельницьке «Динамо» намагалося «розколоти» своїх гостей — ново-каховську «Енергію». Коли футболісти вибігали на поле, хмельницьке спортивне керівництво задоволено потирало руки:

— Зараз наші козаченьки їм вцідять...

Як козаченьки «цідили», аналізувати не будемо. Скажемо, що їх засвистали. Свої ж таки болільники. Спортивні керівники йшли з матчу, як з похоронів. А в думках себе потішали: «Це ще не свист. От на IV Республіканській спартакіаді був свист. Висвистали нас на 26-е місце. На останнє».

ЧОМУ НЕ СВИСТІЛИ КУЛІ

Бо їх не було. Це коротко. А конкретно так. Перед спартакіадою обласна спортивна рада зібрала стрільців. На п'ятнадцятиденні збори. Дали їм у руки рушниці, пістолети і сказали:

— Поки що клацайте вхолосту, бо нема набоїв. Ось-ось підкинемо.

Стрільці «клацали», а набоїв не підкидали. «Ось-ось» мовою голови добровільного спортивного товариства «Спартак» О. І. Українця відповідало чортовій дюжині. Тринадцять днів стрільці клацали вхолосту. За два дні до від'їзду в Київ їм привезли кілька скриньок боєприпасів і кілька мішків балачок. О. І. Українець кивав на голову обласної ради союзу спортивних товариств і організацій Г. М. Шатоху, а Г. М. Шатоха кивав на ДТСААФ. Мовляв, вони нас підвели. Стрільцям також нічого більше не залишалося робити, як підвести.

НА БОГА НАДІЙСЯ...

— До нас тільки тоді спортивні боги навідуються, як треба їхати на змагання, — сказали спортсмени Юля Виноградова і Микола Возний.

Вони на Чорноострівській трикотажній фабриці працюють. І спорт люблять. Тому й організували в себе футбольну команду, волейбольну. Самі сплели сітки, самі пошили форму. Самі змагання проводять і просять:

— Включіть нас у гру на першість області. Невже ви про нас забули? Давайте культивувати хокей з шайбою. У нас вже є команда. Два роки граємо.

Та ніхто їх не чує. Голова Хмельницької районної спортивної ради товариства «Колгоспник» В. М. Рибчинський далі водної бази в Ружичній не відпливає. У секретаря Хмельницького райкому комсомолу Бориса Ліщишина часто в машини відлітають колеса. Ніяк до любителів спорту в села доїхати не може. Зате у ватажка районного комсомолу — на стіні план-карта. А на тій карті спортивних споруд по всіх селах «набудовано». Колгоспні інструктори спорту на карті секретаря райкому не позначені. Але і вони подекуди існують. У колгоспі «Заповіт Ілліча» с. Педоси інструкторував Анатолій Свірщ. І комсомольську організацію колгоспу очолював паралельно. Що він тямкував у комсомольській роботі, не знаємо. Але у спортивній анічогісінько.

— Закінчив школу. До інституту не вступив. Ганяв м'яча, то й поставили керувати спортсменами. Хотів, щоб дали 70 крб. на місяць. Але дали тільки 40. Тепер знову хочу поступати. Кого поставить голова, не знаю.

А голова і сам не знає, кого поставити. Колгосп — не курси спортивних інструкторів. А ті, кому б створити такі курси в області, сидять і відмовчуються.

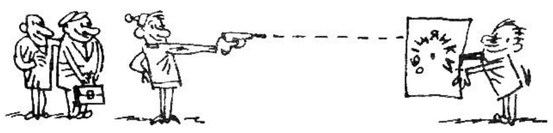

БЕЗПОРАДНА РАДА

Міняли керівництво. Екс-голова обласної спортивної ради А. С. Бєлов за п'ять років, нарешті, зрозумів, що спорт не його парафія. Подав у відставку. Екс-заступник екс-голови В. П. Столярчук мав свій кабінет, а тому й мав гріх: зачинявся у тому кабінеті і хропів. По тому хропінню визначали, є на роботі В. П. Столярчук чи нема його. Тому його без «власного бажання» на нижчий щабель пересунули. Де кабінету нема. Тепер він заступник голови обласного товариства «Спартак». Діяльність його поки що залишається в секреті. Бо діяльність самого голови товариства «Спартак» О. І. Українця таки видно.

Просять його велосипедисти:

— Опанасе Івановичу! Нам потрібні шерстяні трусики. Не можемо по чотири години сидіти в сідлі, розтираємо ноги.

— Зміна ви єрундова, — каже Опанас Іванович. — Коли я служив у кавалерії, ми по чотири дні з сідла не злазили. І нічого не розтирали. Ніхто шерстяних трусиків не просив.

Не дивно, чому на 26-е місце вискочила Хмельниччина на спартакіаді.

Новообраний голова обласної спортивної ради Г. М. Шатоха щойно починає входити в «курс». Тому всі йому співчувають. Навіть М. О. Майнгардт — голова добровільного спортивного товариства «Авангард» співчував. Співчував, тому й пив за його здоров'я. Не сам пив, а із своїм персоналом: О. Міняйленком, Л. Пастуховим, І. Зарочинцевим, Є. Жужельним, М. Півнем. Спортивні батьки «Авангарду» навіть у городки грали на півлітру. І тут же, в парку, без відриву від спорту, цю півлітру висмоктували.

Правда, голову добровільного спортивного товариства «Колгоспник» М. Д. Палигу до цієї компанії не зарахуєш. Він цідив, так би мовити, кустарно. У кущах на водній базі товариства. І його заступник М. В. Борисенко тут починав. А кінчав у витверезнику. І тренер по веслуванню В. Дубограй з пляшки не вилазив. Зате вилазив завжди сухим з води.

Оце і є річний звіт про роботу спортивної ради. Отак хлопці радили. Отак несли свій спортивний хрест. Мучилися. І не бачив їхньої муки Хмельницький облвиконком. Ніяк не міг з їхніх спортивних спин цього хреста важкого зняти.

(Майже річний спортивний звіт)

НЕ ПАДАЙТЕ ДУХОМ

Ще раз до футболу повернемося. На Хмельницькому стадіоні «Динамо» проходила фінальна гра на першість області. Інструктор обласної ради союзу спортивних товариств О. П. Краковецький тримав під пахвою кубок і ледве тримався на ногах. Скільки «кубків» він хильнув до того, як прийти вручати нагороду, не знати. Другий інструктор цієї ради В. Т. Батурлін підтримував його і плечем, і теплим словом:

— Не падайте духом, Олександре Петровичу. Рачкуйте в душову. Без вас вручимо...

Отож і ми кажемо тим, хто керує спортивною роботою на Хмельниччині. Не падайте духом. Підніміться на повен зріст і організуйте молодь. Бо не личить передовій області в спортивному хвості плентатися.

Та й рачки рекордів не доскочиш.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

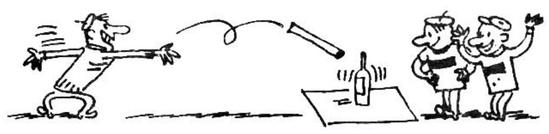

ГУМОРЕСКА

— Рекомендую: токар-швидкісник, гордість нашого заводу, — знайомив комсорг цеху представників студії хронікальних фільмів з майбутньою зіркою кінодокументалістики. — Тільки вчора з Москви повернувся! З наради передовиків...

— Чудесна ідея! Люкс! — вигукнув кінопредставник. — Геніальний для новорічної хроніки сюжет. Хо-хо! Не помилився?

— Ні, — зніяковіло признався герой.

Несподівано митець зажурився.

— Світла мало, — зітхнув він і бадьоро наказав худорлявим парубкам у жіночих беретах, що юрмилися за його нейлоновими плечима:— Хлопці, шукайте ракурс!

Жіночі берети з таким завзяттям кинулися шукати ракурс, що герой був змушений зупинити верстат, аби уникнути виробничого травматизму.

Ракурс шукали добру годину. Але, здається, так і не знайшли. Потім ще годину робили проби і дублі.

— Здається, все! — нарешті вирішив галасливий творець хроніки.— Хлопці, поїхали!

Хлопці плюнули на загублений ракурс і миттю зникли.

Герой зрадів. Але не встиг він увімкнути верстат, як йому вже хтось знову міцно тиснув руки.

Це була незвичайна людина. Вона була така довга і така тонка, що скидалася на антену. Людина-антена була в одязі на «блискавках» і діяла теж блискавично:

— Привіт-привіт! Я з радіо! Республіка чекає новорічного інтерв'ю героя!

Блискавична людина забрала тридцять хвилин робочого часу.

Через кілька хвилин до героя прийшов відомий (у журнальних колах) письменник. Розмовляв він спокійно, неквапливо, красиво. Часу у нього, видно, було вдосталь. Найбільше його цікавило, чи не пас герой у дитинстві коней і чи не мріяв про трудові подвиги, дивлячись на антрацит нічного неба, освітленого космічною електрикою зірок.

Потім прийшла симпатична дівчина і агітувала героя виступити в університеті культури з лекцією «На бойовому посту і за його межами». Дівчину дуже цікавило, як герой поєднує особисте життя з життям трудовим і громадсько-політичним. Бо сама вона ще не одружена і тому їй бракує досвіду...

Прийшли дошкільнята і зворушливими віршованими рядочками запрошували героя на святковий ранок у дитсадок.

Прийшов змінний майстер, вилаявся і забрав частину заготовок. Може, хоч хлопці з другої зміни надолужать прогаяне.

Найкоротший візит відбувся в останні хвилини зміни.

— Я з газети! — відрекомендувався відвідувач. — Дамо про вас ранкову інформацію. Тема: герой трудового фронту випереджає час. Не помилились? Хо-хо! На скільки процентів ви сьогодні виконали норму?

— На десять! — сердито буркнув герой, виснажений нескінченними діалогами більше, ніж найнатхненнішою працею.

Юрій ЯЧЕЙКІН.

Мал. БЕ-ША

— Так і запишемо: знову до сусідки новенький...

НОВОРІЧНИЙ ТОСТ
раціоналізаторський

Ось уже і Новий рік,
А Старому в осуд
Мій сусід жбурляє крик:
«Забери... свій посуд,
Бо поб'ю!..»

Той Рік і зник
Нишком, щоб не били.

Посуд!.. Скільки вихідних
З ним торік згубили?!

Як пляшки спорожнені
В Грушках чи в Святошині,
То, як вийдеш ти із дому,
Вгледиш вікна гастроному,
А «прийомне» те вікно —
Дідько знає, де воно...
А хіба в районі Нивок,
Щоб здать тару з-під наливок,
Лимонаду чи перцівки,
Не відтопчете кінцівки?!.

Та й з-під мінеральної,—
Після свят чи іменин,—
З вулиці центральної
Як тяга громадянин
Рептух чи валізку,
А на схилах слизько,—
Так би й «здав» склотару
З одного удару —
Серед тротуару!..

Все ж терпляче віриш
(в спеку
ждеш
і на морозі),
Що нестимеш недалеко
У Наступнім році —
Приймуть десь на розі...

Але поки що в суботу —
Ходиш, носишся — до поту...

Тож дозвольте мовить в тості
(Всі пригубте чару!):
«ХТО ПРИЙШОВ З ВИНОМ
У ГОСТІ —
ЗАБЕРИ... СКЛОТАРУ!»

Василь ЮХИМОВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Чому ви й досі не написали звіту про підготовку до зими?

— Та чорнило замерзло.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ні на вітрині, ні в магазині с. Лучинчика Мурованокуриловецького району Вінницької області, протягом двох місяців не було найнеобхідніших товарів. Не з щучого веління, а з дурного хотіння голови правління Лучинецького ССТ Іванчика ця крамниця взагалі була закрита.

Жителі села написали про це Перцеві.

Як повідомив заступник голови правління Вінницької облспоживспілки т. Ладаняк, голову Лучинецького ССТ Іванчика з роботи знято. Крамниця в селі Лучинчику відкрита. Туди завезені потрібні населенню товари.

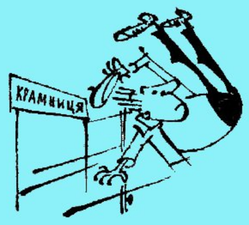

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Біжім зі мною, я покажу, де є багато риби.

НАРОДНІ УСМІШКИ

«МУЗИКОЗНАВЦІ»

Перед початком концерту, коли чоловік з жінкою зайшли до залу філармонії, конферансьє оголосив:

— Зараз буде виконана шоста симфонія Шостаковича.

— Я тобі казав, збирайся швидше, — дорікав чоловік дружині, — бачиш, уже п'ять симфоній пропустили!

Повідомив О. О. СОРОКА
з Вінниці.

РУКИ ДОВШІ

— Не тягнися через увесь стіл. Хіба немає в тебе язика? — сказала бабуся онукові за святковим столом.

— Є і язик, — відповів онук, — але ж руки довші...

Повідомила О. РАДЧУК
з Білої Церкви.

КУМ У ГОСТЯХ

Прийшов під Новий рік чоловік до кума в гості. А кум частує його та все припрошує:

— Їжте, їжте огірочки квашені, помідорчики — гостреньке їжте!..

А той йому:

— Та воно, куме, й сало не тупе.

Повідомила Л. КОНОНОВА
з Сіверськодонецька
Луганської області.

ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ НОВОГО РОКУ

— Ну, як, здав? — питає свого товариша студент.

— Здав, — відповідає той.

— Скільки?

— Чотири.

— Чому ж чотири, а не п'ять?

— Та п'ята була надщерблена, не прийняли.

Повідомив Л. В. ПЕРЕЦЬ
з Городка Хмельницької області.

ЩО ТО ЗА КАЧКА...

Прийшов мисливець додому з полювання з пустими руками. Сердито скинув рушницю з плеча і почав роздягатися. Аж гульк — на лаві качка лежить. Схопив він рушницю та бух по качці, тільки пір'я розлетілося по хаті.

Вскочила жінка в хату, а за димом нічого не видно.

— Ой лишенько, що ж це таке? — кричить вона. А чоловік їй:

— Не кричи, стара! Що то за качка, як вона не стріляна?

ПОМИЛИЛАСЯ

Кидав один чоловік горілку пити. А щоб швидше одвикнути від неї, наказав жінці щодня до обіду ставити на стіл чвертку з водою. Ставила так тиждень, другий. Аж ось Новий рік надходить. Вирішила жінка перевірити, як же то чоловік од горілки одвик. Взяла та й поставила чвертку з горілкою. А як чоловік сів за стіл, схаменулася:

— Ой лишенько, чоловіче, помилилася я. Замість води поставила тобі чвертку з горілкою!

— Сказилася, чи що?! — крикнув чоловік.— Ану зараз же мені забери... борщ, та давай огірка і сала...

УТОРОПАВ

Прибіг хлопчик додому і шепоче татові на вухо:

— У дядька Охріма вже горілку з маку гонять.

— Ти сам бачив?

— Ні. Я чув, як дядина говорила дядькові: «Ось я тобі зараз дам скуштувати макогона...»

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з Борисполя Київської області.

В М І Є

Івасик грався і ненароком розбив вікно. Батько розсердився на сина.

— Постривай, шибенику, я тебе навчу, як бити вікна.

Івасик розплакався.

— Тату, не вчи, я уже і так умію.

Повідомив Т. ДЕНИС
з с. Новий Нижбірок Тернопільської області.

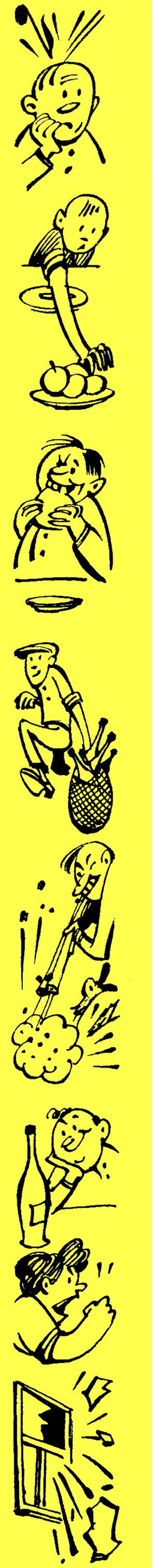

Дорогий Перче!

Чи не погодився б ти стати співавтором одного відкриття?

Тільки ж не подумай, що мова піде про якийсь будений пошук на ниві науки і техніки. Йдеться про річ складнішу — про пошук продавця для крамниці в селі Петрівці Веселинівського району Миколаївської області.

Ось уже восьмий місяць Веселинівська райспоживспілка шукає і ніяк знайти не може людини на цю посаду. І восьмий місяць на дверях нашої крамниці — великий залізний замок.

Якщо ти, Перче, приєднаєшся до цього пошуку, то, сподіваємося, хоч у наступному році продавець знайдеться.

Заздалегідь вітаємо тебе з цим визначним відкриттям!

13 ПІДПИСІВ.

Може, ти подумаєш, що пише тобі якийсь підлабузник нещасний, а я все-таки прошу: потурбуйся, щоб керівництво нашого Рокитнівського міжколгоспбуду, що на Ровенщині, одержало під Новий рік належну винагороду за свою невтомну роботу. Зокрема, про головного інженера т. Дейнеку та про головного бухгалтера т. Бережнюк ідеться. Люди ж ані часу, ані совісті своєї не жаліють — усе стараються, щоб по нашому міжколгоспбуду цифра справна була. От за перше півріччя зробили приписок на 42 тисячі, і вийшло стопроцентне виконання плану. А в третьому кварталі ми таким же робом навіть на один процент вище підскочили. Стараються, як бачиш, люди.

Просили ми обком профспілки (голова т. Оксієнко) допомогти нам, але марно. То вже подбай ти, Перче, про винагороду Дейнеки та Бережнюк. Якщо ж тобі хто скаже, що не варто цього робити, бо вони до Дня будівельника уже грошову премію одержали, то не зважай — ми, звісно, про іншу винагороду клопочемо...

ЧУБИК,
голова місцевкому Рокитнівського міжколгоспбуду.

Тобі там, у Києві, ближче до товариша Солодюка — заступника начальника «Укрголовсільелектромережбуду». Отож, зроби таку ласку — передай йому наш новорічний привіт і сердечне спасибі.

Спасибі за те, що прочитав нашу скаргу на Кіровоградську мехколону № 7, яка склала договір на електрифікацію нашого села, але замість електропроводів два роки підряд «тягне гуму».

Спасибі за те, що він поклав край цій тяганині і визначив керівникам мехколони конкретний строк виконання робіт — III квартал 1967 року.

Ще б ми від душі подякували т. Солодюку, якби те, що пообіцяв, здійснилося, та, на жаль, до цього не дійшло. Електрика нам поки що світить тільки на папірці, підписаному т. Солодюком.

Спасибі, як кажуть, на доброму слові!

І. ЧАЙКА.

с. Володимирівка
Добровеличківського району
Кіровоградської області.

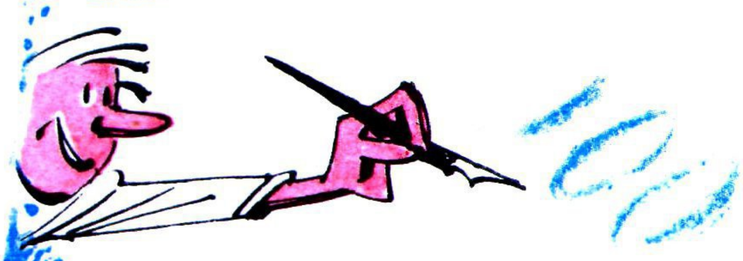

У Тернополі, на будинку № 17 по вулиці Музейній висить пожовклий від часу загадковий папірець, що давно привертає до себе увагу багатьох людей. Хтось колись на тому папірцеві чорним по білому написав... Але тепер, через два роки, уже без спеціального дослідження не прочитаєш, хто і що саме на тому паперові написав. Одні доводять, що то було оголошення про закриття Краєзнавчого музею на ремонт. Інші твердять, що то було оголошення *про переміщення* музею в новий будинок.

Один факт незаперечний: відколи висить папірець, відтоді двері музею наглухо зачинені для відвідувачів.

Кажуть, що таємниця загадкового паперу відома тільки виконкому Тернопільської міськради та міськкомунгоспу. Тому просимо тебе, дорогий Перче, вивідай, будь ласка, таємницю закриття музею і розкрий її жителям нашого міста.

В. ДЕМЧЕНКО.
м. Тернопіль.

НЕЗАКІНЧЕНИЙ ПОРТРЕТ

Після прохання Якова Володимировича Тарахана я опинився на сьомому небі. Та й тільки подумати! Всіма шанована людина замовляє портрет. Більш досвідчені художники порадили мені:

— Не спіши фарбами ляпати, спочатку вивчи як слід клієнта.

Я це теж розумів: Якова Володимировича нашвидкоруч не змалюєш. Доведеться вивчати.

Якщо говорити відверто, то я про свого директора чимало бачок наслухався. Хоча б і те, що, бувши завучем Руднянської восьмирічної школи, він споював директора, щоб скомпрометувати і зіпхнути з посади. Потім свідків приводив. Згодом заволодів таки директорською печаткою. Оцей портрет і просився на полотно: Яків Володимирович біля телефону з чарівною посмішкою на обличчі. Типово, як кажуть літератори. Пробував й інший, коли в двері стукали відвідувачі, а Яків Володимирович у ту ж мить знімав з чарівних уст посмішку. На дверях стояв підлеглий. Воно й не дивно. Хіба можна посміхатися до підлеглого? Тим більше до вчителів, які скаржаться на тебе як директора.

Взяти інший штрих. Якось учителі написали чолобитну, щоб нам директора призначили. Громадськість села власними силами школу збудувала, а директора ще не було. А після цього ті ж невдячні учителі написали на ім'я завідуючого Броварським райвно т. Хорликова таке: «Просимо вжити невідкладних заходів до директора Шевченківської середньої школи Тарахана Я. В., який дезорганізував роботу педколективу, скомпрометував себе перед громадськістю й батьками, а саме...».

Братці! Чого тільки не написали на директора! Ні пером описати, ні в казці сказати. Пишуть: ображає підлеглих, по чотири години відчитує в кабінеті, з непокірливих вимагає заяви на звільнення, учителі серед навчального року розбігаються.

Дуже цікаві в школі і педради, які проводяться мало не щодня. Порядок денний: «Чому вчитель тов. Гусак не хоче давати заяви на звільнення? Про вчительку К., яка не читає наказів по школі» і т. д.

Особисто я теж відсиджуюсь на чотиригодинних «нарадах», де розбирається півдесятка подібних питань. Але ж ніколи не скаржусь. Прихвачу підшивку «Перця» та й регочу тихенько. Інколи дрімаю. Здавалося, чого ще треба?! Не директор, а мрія. Так, ні. Учителі на нього пишуть. То, що директор прихопив декілька автомашин цегли в школі, то що — директор злодій? А який він злодій?! Злодій переважно вночі краде. А Яків Володимирович серед білого дня підганяє автомашину, навантажує шкільні панелі і везе додому. Бо ж погрібець потрібний. Треба заасфальтувати доріжки біля дому — бере (бере, а не краде) асфальт. Бо й справді несолідно біля директорського двору багнюку місити. Жаль тільки, що будинок директора від школи далеченько. Можна було всю дорогу вистелити асфальтом.

Дивує одне: підлеглі пишуть, а райвно чомусь так нерішуче захищає директора. Недавно відбувся пленум райкому профспілки, на якому пробували захистити директора. Але хіба то захист? Подумаєш, сказали: «Чому, директоре, як вчитель фізики, лабораторних робіт не проводите? А оцінки в журналі виставляєте? Чому звисока на підлеглих дивитеся? Віримо, що виправите таке становище!» І все. А чого ще більше?! Здається досить. Та й декількома місяцями раніше для перевірки колективного листа приїжджав інспектор райвно Іван Григорович Репалюк з головним бухгалтером. Приїхали, вислухали сповідь грішника. Навіть печатку забрати мали намір. Коли ж він якісь квитанції на будматеріали під ніс тикнув, гнів на милість змінили, залишили печатку ще на рік та суворо попередили. Хіба ж знала комісія, що по тих квитанціях Яків Володимирович панелей на Дарницькому заводі залізобетонних конструкцій не одержував, а заплатив лише гроші за браковані панелі. Заплатив, аби документа на руках мати. А панелі і шкільні на власний погрібець підійдуть. З тим і відбули товариші в район. Не дали навіть відповіді на листа вчителям. А для чого? Розмовляли ж з директором.

Нещодавно я припинив роботу над портретом. А чому? Та тому, що про це дізнався Яків Володимирович, викликав мене в кабінет і наказав закинути цю справу. А ні, подавай заяву за власним бажанням.

Так і залишився портрет незакінченим.

А. ЯЩЕНКО.

Ст. Бобрик
Броварського району
Київської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про низьку культуру будівництва у тресті «Київводбуд» та про зриви строків робіт по водопостачанню у селі Дударків Бориспільського району розповідалося у фейлетоні «Здоровенькі були!» («Перець» № 11). Критика адресувалася керуючому цим трестом т. Швачкові.

Міністр меліорації і водного господарства УРСР т. Гаркуша М. А. сповістив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні колегії Міністерства.

Керуючому трестом Швачкові М. С. суворо зауважено і зобов'язано його поліпшити якість робіт та дотримуватись строків їх виконання.

За зволікання робіт по водопостачанню населених пунктів та інших об'єктів на головного інженера тресту «Київводбуд» Кузюрина А. К. та заступника керуючого Порхуна С. І. накладені стягнення.

Крім того, фейлетон обговорювався у с. Дударків на оперативній нараді інженерно-технічних працівників тресту та БМУ-53, яке виконує роботи по водопостачанню. Нині на будівництві працює потрібна кількість робітників і техніки. Це дасть змогу закінчити роботи у грудні цього року.

★ «Лірика і січкарня» — так називалася замітка у № 12 журналу, у якій ішлося про те, що працівники Остерського міського споживчого товариства (Чернігівщина) при продажу січкарні, яка коштує 60 крб., обов'язково додавали ще й залежалої літератури на 20 крб.

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репринцев повідомив, що за порушення правил торгівлі голові правління Остерського МСТ Швачкові К. К. та його заступникові Скрипнику С. І. оголошено суворі догани і попереджено, що, при повторенні подібних випадків, їх буде звільнено з роботи.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 24 (778) (на украинском языке). Підписано до друку 6. XII. 1967 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 38272. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна» Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05901. Тираж 1.150.000

perec-ua. perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

perec-ua. perec-ua.

— Дивіться, подарунків не переплутайте!

НА ВІЙСЬКОВІ ВИТРАТИ

$

НА ОСВІТУ... ...СОЦЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Мал. К. ЗАРУБИ

Індекс 74393